



ת"פ 29305/11/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 29305-11-19 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת מרב גרינברג

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

הכרעת דין

כתב-האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום האוחז בשני אישומים, בעבירות של תקיפת בת זוג ותקיפה הגורמת חבלה וכן עבירה של היזק במזיד. בתקופה הרלוונטית לאישום, היו בני הזוג נשואים ולהם ילד משותף. ביום 30.11.18, שב הנאשם לביתו במצב רוח ירוד, נטל כוס זכוכית, השליכה על הרצפה וזו נשברה. בהמשך נטל את כובע המתלוננת מראשה וחבורות צביעה של בנם והשליכם מחלון הבית. בהמשך, תקף את המתלוננת בכך שהכה באגרופיו בבטנה, ולא חדל חרף בקשותיה. בהמשך היממה, נשך אותה בלחייה והשליך לעברה גולה שפגעה בכתפה. בגין מעשיו אלו מיוחסות לו עבירות של **תקיפת בת זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1997 (להלן: "החוק") ו**עבירה של היזק במזיד** לפי סעיף 452 לחוק. האישום השני מייחס לנאשם **תקיפת המתלוננת הגורמת לחבלה**, לפי סעיף 382 (ג) לחוק, בכך שביום 31.10.18, במהלך ויכוח, תקף אותה הנאשם בכך שתפס אותה וחנקה, בתגובה וכדי לשחררה מאחיזתו, נשכה אותו המתלוננת, והנאשם שרט אותה באמצעות עיפרון בידה. כתוצאה ממעשיו נגרמו לה חבלות של ממש בדמות אדמומיות בצווארה ושריטה.

2. הנאשם הכחיש את המיוחס לו וטען כי המתלוננת היא שנהגה כלפיו באלימות. במסגרת פרשת התביעה העידו המתלוננת והוריה. כן הוגשו תמונות החבלות הנטענות באישום השני (ת/4), דיסק שמע שמסרה המתלוננת ובו הקלטת חלק מהאירוע האישום השני ותמלול השמע (ת/6). חקירות



הנאשם (ת/1-3) הוגשו בהסכמה. מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוגשו מסמכים מתיק הגירושין בבית הדין הרבני, סרטונים שצולמו במכשיר הטלפון של הנאשם (נ/4). בהמשך לטענת ההגנה לאכיפה בררנית, הוגשה תכתובת בין ב"כ הנאשם לגורמים שונים בתביעה והיחידה החוקרת (נ/6).

תמצית סיכומי הצדדים

3. המאשימה, באמצעות ב"כ עו"ד ש.מלול, עתרה בסיכומיה להרשעת הנאשם במיוחס לו על יסוד גרסת המתלוננת, אותה מצאה עקבית ואותנטית, נתמכת בתמונות החבלות ת/4, ועדויותיהם האמינות של הוריה. לדבריה, חקירתה הנגדית של המתלוננת הייתה ארוכה וממושכת, ועל אף ניסיון ההגנה להשחיר את פניה, העידה זו, מדם ליבה, דייקה בפרטים וסיפרה בהגינות על חלקה. עוד ניכר שהתקשתה לשתף את סביבתה ולא רצתה לצער את הוריה. המאשימה ביקשה לדחות את גרסת הנאשם, וסבורה, שמדובר בגרסה מתקרבת, המגלגלת האחריות לפתחה של המתלוננת. עדותו לא מחזקת בראיות נוספות, והסרטונים שהגיש מבוים ומקוטעים במכוון. באשר לטענת ההגנה לאכיפה בררנית, נטען שהמתלוננת נחקרה כחשודה, ולאחר שגורמי התביעה בחנו את הראיות, מצאו, כי גרסתה שחזקה בראיות נוספות, עדיפה.

4. מנגד, עותר ב"כ הנאשם עו"ד י.נדב, בסיכומיו בכתב, לזיכוי הנאשם מכל אשמה. לדבריו מדובר בתלונת שווא, שהוגשה, בשיהוי רב, המתלוננת מסרה מספר גרסאות סותרות, שאין מתיישבות עם דברים שסיפרה לבורר מטעם בית הדין הרבני. המניע שעומד מאחורי התלונות הוא, לשיטתו, רצונה להרחיק את הנאשם מבנו. באשר לאישום הראשון נטען שגרסת המתלוננת שקרית ונבעה מחששה שהנאשם יעזוב עם בנה את ביתם. עוד נטען לסתירות מרובות ושינויי גרסה בתיאור סדר האירועים ואופן תקיפתה. באשר לאישום השני, נטען שהמתלוננת היא זו שתקפה את הנאשם, לאחר שחטפה את הטלפון מידיו. עוד סבור שתמונות ת/4 מחזקות טענתם כי מדובר בתלונת סרק, וכך גם סרטונים נ/4. ב"כ הנאשם ביקש להגיש, במסגרת סיכומיו, את חקירות המתלוננת, להוכחת טענותיו.

באשר לעדות הורי המתלוננת, סבור שאין ליתן משקל לדברים, שמסרו באשר לטיבו של הקשר הזוגי. עוד מדגיש שעולה מעדותם, שהמתלוננת לא סיפרה להם על אירועי האלימות מיד עם הגיעה אל ביתם, וגם בהמשך לא סיפרה על אירוע האישום השני. על כן אין מדובר באמרות קורבן אלימות שנאמרו בזמן אמת, אלא עדויות מפי השמועה שאין קבילות.

עוד נטען, כי מדובר בתיק שנוהל באופן מוטא וחד צדדי לטובת המתלוננת. תלונת הנאשם לא טופלה עד להתערבות בא כוחו, והמתלוננת לא נחקרה בחשד לחטיפת מכשיר הטלפון מהנאשם ומחיקת סרטונים. עוד קובל על אי זימון הבורר לעדות מטעם המאשימה, וסבור שעדותו על מעשי המתלוננת שבהם עודכן בזמן אמת ע"י הנאשם יכולה הייתה לחזק את ראיות ההגנה. מנגד נטען, שהנאשם מסר עדות סדורה וקוהרנטית. עוד ביקש לדחות טענת המאשימה, שהסרטונים שהוגשו, נ/4, ערוכים.



דין והכרעה

5. כידוע, במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על כתפי המאשימה והיא יוצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. **לאחר ששמעתי הראיות בתיק ועיינתי בטיעוני הצדדים, מצאתי להרשיע הנאשם בתקיפת המתלוננת המיוחסת לו באישום הראשון, ולזכותו מביצוע עבירה של היזק לרכוש - השלכת החוברות ושבירת הכוסות. באשר לאישום השני, מצאתי להרשיע הנאשם בעבירה של תקיפת סתם-בת זוג ולא בעבירת תקיפה הגורמת חבלה.**
6. יריעת המחלוקת, בתיק, רחבה, בני הזוג אמנם מסכימים כי הקשר ביניהם לא היה בריא, כבר מתחילתו, אך מגלגלים האחד לפתחו של האחר את האחריות להידרדרותו עד לפסים אלימים. מהצד האחד, מצויה גרסת המתלוננת, לפיה בשני אירועים, ובמהלך ויכוח ביניהם, נקט הנאשם כלפיה באלימות פיזית, ואף שבר והזיק לרכושם. מן העבר השני, טוען הנאשם, שהמתלוננת היא שנהגה כלפיו באלימות, והגישה נגדו תלונות שווא כדי להרחיקו מבנם המשותף.
7. מעדויות בני הזוג והורי המתלוננת, עלתה תמונה עצובה, של בני זוג שנישאו באמצעות שידוך, מתחילת נישואיהם עלו היחסים ביניהם על שרטון, ושררה ביניהם מערכת יחסים עכורה ומתוחה, שהביאה בסופה, ולאחר זמן לא רב, לגירושיהם.
8. עוד ניתן להתרשם על נקלה, כי התקשורת בין בני הזוג הייתה לקויה, כל מחלוקת ביניהם הפכה לוויכוח, ולא נעשה מצד מי מהם מאמץ אמיתי לנסות לשפר את הקשר הזוגי. לאחר הולדת בנם, רבו המתחים והמחלוקות ביניהם, כשהמתלוננת מחד חוששת מאד, שהנאשם יעזוב עם בנם, והנאשם, מצדו, סבור שזו פועלת נגדו ומנסה להרחיק אותו ממנו.
9. עדת התביעה המרכזית היא, כאמור, המתלוננת, זו נחקרה ממושכות במהלך שני דיונים, ביום 23.7.20, בחקירה נגדית ארוכה, שנמשכה, על פני דיון נוסף, ומספר חודשים לאחר מכן, ביום 27.12.20. המתלוננת, אישה צעירה ואינטליגנטית, בת המגזר החרדי, נישאה לנאשם באמצעות שידוך, ולהם ילד משותף בן 4. טרם לידת הבן, עבדה כרואת חשבון וכיום עובדת כמורה לאנגלית. בני הזוג נישאו ב-2014, כשבחודש ינואר 2017, הגיש הנאשם בקשה לגירושין. בעדותה סיפרה, בכנות רבה, על תחושות עלבון וחוסר כבוד שהפגין הנאשם כלפיה. כבר בתחילת נישואיהם חוותה מהנאשם יחס משפיל ואדנותי. הנאשם העליב אותה, דיבר סרה במשפחתה ופקפק בכישוריה כאם: **"אם לא עשיתי את מה שהוא רוצה בזמן שהוא רוצה, הוא היה מקטין אותי והיה לו דרישות כלפיי"** (פרו', עמ' 5, ש' 2). ואכן, מעדותו ניתן היה ללמוד שלא רכש לה כבוד, זלזל בה ולא העריך את כישוריה והשכלתה. במענה לשאלה, האם חוו רגעי אושר במהלך נישואיהם, התקשה להשיב בחיוב והגדיר את הקשר ביניהם כ"**גיהנום**" (עמ' 60) שאותו ביקש לסיים מהר ככל האפשר, ואת המתלוננת כמי "שעשתה לו את המוות", אלימה והיסטרית.



לדבריה, לאחר שהתברר לה, שהנאשם מבקש להתגרש ממנה, פנתה בעצת רב לשלום הבית, אך מאמציה נכשלו. את התלונה נגדו, החליטה להגיש לאחר שהבחינה בנשיכה על לחי בנה, וסיפרה, במסגרתה, על אירועי האלימות שבוצעו כלפיה. המתלוננת מסרה שפנתה למשטרה בשיהוי, מאחר שכחודית חשבה שדי בדיווח לבורר, ורק לאחר שחששה שהנאשם מגלה אלימות כלפי בנם, בחרה להתלונן.

10. באשר לאירוע הראשון בזמן, נשוא האישום השני, סיפרה שהחל ביניהם ויכוח על רקע מכתב שרשם בשמה לגן הילד. המתלוננת ביקשה לראות את המכתב ולא הסכימה להחזיר לו אותו. בתגובה הנאשם שרט אותה בידה באמצעות עיפרון. לאחר מכן, הכשילה באמצעות רגלו, היא נפלה ו"הוא **עלה עלי ואז הוא החזיק לי את הצוואר ולא יכולתי לנשום ולזוז וכדי להגן על עצמי נשכתי אותו ביד**" (פרו, עמ' 5, ש' 28-29). המתלוננת אישרה כי בת/4, ניתן לראות את השריטה מהעיפרון וסימני החנק בצווארה. עוד אישרה שבדיסק שמסרה למשטרה, ת/5 (תמלול ת/6), ניתן לשמוע הקלטת חלק מהאירוע ע"י הנאשם, את דבריה, כי הנאשם מרביץ לה ואת בנם, ששואל מדוע הנאשם מרביץ. באשר לאירועי האישום הראשון סיפרה, כי לפני שנסע להוריו בירושלים, הוציא את תכולת ארון המשחקים והיא נאלצה לדווח לבורר, על כן חזר כעוס ובמצב רוח ירוד, ופנה אליה באמירות משפילות. בבוקר יום שישי, התכוון לצאת עם בנם, המתלוננת ביקשה להתלוות אליהם, הוא לא הסכים, אחז בילד וטלטלו, בהמשך נטל כוס מארון הסלון לכיוון המטבח והשליך אותה, ועוד כוס נוספת, שנשברה. המתלוננת ביקשה לקרוא עם בנם בחבורות אך הנאשם נטל את החבורות והשליך מחלון הבית. עוד נטל את כובעה מעל ראשה והשליכו החוצה. במהלך אותו היום סיפרה ש"היה במצב שלא הכרתי. הוא היה במצב ממש מפחיד" (פרו, עמ' 6, ש' 9). בהמשך, שכב במיטה, היא ביקשה ממנו לקום לארוחת שישי, "אז ספרתי, נתתי לו 1000 נשיקות ואז הוא קם לעשות קידוש.. אחרי שהילד נרדם הוא נתן לי אגרופים בבטן חזק, נשך אותי ואז בשבת הוא לא יצא מהבית, הוא היה במצב לא טוב ובמוצאי שבת.. שמתי את הילד במיטה שלנו כי חששתי, שהוא בא .. הוא ניסה לנעול אותי בחדר ובכל הכח דחפתי כי הוא במצב לא טוב והוא לא הצליח... הוא זרק עלי גולה שפגעה בי בכתף. לקחתי את הילד, הוא ניסה להוציא את הילד בכח, רצתי החוצה, הוא ניסה לרדוף אחרי, רצתי להורים שלי ומאז אנחנו לא ביחד". (פרו, עמ' , ש' 13-22).

11. חקירתה הנגדית שהייתה כאמור ארוכה ומקיפה, נגעה בחלקה להתנהלות בני הזוג בהליכים שהתנהלו בבית הדין הרבני, לרבות מול הבורר. המתלוננת אישרה, כי לולא חששה מתקיפת הבן, לא הייתה פונה למשטרה, וכי החליטה להתלונן כדי להגן עליו (פרו, עמ' 12), ובאשר לאלימות כלפיה, שלא רצתה להילחם בנאשם (שם, עמ' 13, ש' 16). עוד הבהירה, כי סיפרה להוריה על מעשיו לפני שפנתה למשטרה. באשר לאישום השני, חזרה על גרסתה, ודחתה גרסת הנאשם, כי נעלה עצמה בחדר השירותים ונשכה אותו ללא סיבה, עוד דחתה הטענה ששרטה עצמה וצילמה את השריטה (עמ' 16, 19, עמ' 21). באשר לחניקה, הסבירה שהנאשם עלה על גבה וחנק אותה בשתי ידיו, בתגובה סובבה את ראשה, ונשכה אותו בידו כדי לשחרר את אחיזתו. המתלוננת אישרה, שהנאשם היה מתעד את הריבים ביניהם בטלפון, והיא, בתגובה, ניסתה לקחת את הטלפון מידי, גם בכח (פרו, עמ' 27, לשאלת ביהמ"ש, עמ' 29 בהקשר לסרטוני נ/4). לדבריה, מדובר בטלפון חכם



שהוחזק במשותף, ורק בו אפשר היה לצלם תמונות וסרטונים. עם זאת הכחישה, כי בסרטונים שהוצגו לה, נ/4, תקפה את הנאשם.

בדיון ההמשך, שב ב"כ הנאשם להתמקד בעניין מכשיר הטלפון, המתלוננת, שרויה בסערת רגשות, השיבה, מדם ליבה, לשאלותיו:

"אני לא מבינה איך הטלפון קשור לאלימות. באתי לדבר על אלימות ואני לא יודעת מה אמרתי בפעם שעברה, אני יכולה להגיד שהבן אדם ביום שישי נתן לי בוקסים בבטן, בקשתי שיפסיק והוא נתן לי יותר חזק, אתה יודע כמה סבלתי בנישואים האלה, הייתי מכינה עוגה והוא היה זורק אותה לפח, קרא לי אידיוטית, אכזרית, איך את נראית, היה אומר לי איך את נראית את נורא מכווערת, החלפתי את מה שלבשתי, הוא היה אומר לי הסתכלת איך את נראית, הוא היה אומר לילד אתה מסכן שיש לך אמא כזו, חבל שבכלל הבאתי אותך לעולם" (פרו, עמ' 30 ועוד ראו, עמ' 33, ש' 1-17).

ב"כ הנאשם המשיך לחקור באשר לאירועי האישום הראשון, והמתלוננת חזרתה על גרסתה ועמדה על כך שהנאשם פעל כלפיה באלימות (עמ' 30-35). עוד ציינה, כי התביעה לספר להוריה, וכי נמלטה לביתם, מתוך חשש לבנה. באשר לטענת הנאשם כי תקפה אותו במספר הזדמנויות, סיפרה, כי במקרה אחד, לאחר שהנאשם טרק דלת על כף ידו של בנם, פגעה בטעות בכתפו (עמ' 37) אך הכחישה כל תקיפה נוספת.

12. מצאתי את ליבת עדותה של המתלוננת מהימנה, כנה ועקבית. המתלוננת עמדה על גרסתה ולא הפחיתה מחלקה, כך סיפרה על הנשיכות, משיכות הטלפון וכעסיה על הנאשם. מרשימה במיוחד הייתה עדותה המשלימה, כשבין שני מועדי עדותה חלפו מספר חודשים, המתלוננת שבה וחזרה על תיאור השתלשלות האירועים, והדפה כל ניסיון של ב"כ הנאשם לבלבל ולהסיט את הדיון לנושאים שוליים. המתלוננת הייתה אמנם נסערת ורגשת אך ניתן היה להתרשם שתשובותיה והסבריה אותנטיים ונאמרו מתוך כאב רב.

13. ב"כ הנאשם עשה ככל שניתן, במהלך חקירתו הנגדית את המתלוננת ובסיכומיו, כדי לצייר כמי שניסתה להעליל על בעלה לשעבר עלילות שווא והתלוננה נגדו, בשיהוי רב, תלונות שווא על אלימות כלפיה וכלפי בנם. באשר לשיהוי, אכן צודקת ההגנה, המתלוננת הגישה תלונה על מעשי הנאשם שאירעו לכאורה בחודשים נובמבר ודצמבר 2018, רק בחודש יוני 2019, לאחר שקיבלה סיוע מגורמי טיפול ומהוריה. עם זאת, שוכנעתי שאין מדובר ב"תלונה כבושה ומתוזמנת" כהגדרת ההגנה, שהוגשה, במהלך הליך הגירושין, ובמטרה לנתק את הנאשם מבנו אלא תוצאה ישירה של אורח חייה החרדי, מגזר שאינו נוהג לחשוף את ההתנהלות בתוך הבית פנימה לפני גורמי חוץ, ואישיותה המופנמת. על אופייה הסגור ניתן ללמוד, גם מעדות אביה, אותו שיתפה בשארע לה רק כעבור זמן. עוד מצאתי לקבל הסברה, כי החליטה להגיש, בסופו של דבר, תלונה למשטרה רק לאחר שחשדה שהנאשם אלים כלפי בנם.



באשר לת/5, סרטון שנטען שהוקלט באירוע המכתב, (סיכומי ההגנה, עמ' 4) - הקשבתי לסרטון השמע, במהלכו נשמעים מעט דיברים באנגלית אך עולה קושי להבין בשל רעשי רקע. בהמשך קול הנשמע כקריאת כאב של ילד (מונה 1:04) וקולות של מכות או טפחות ושוב קול בכי של ילד (מונה 03:42). נראה שהסרטון אכן מתעד עימות אלים בין בני הזוג, ומתיישב עם הסברי המתלוננת באשר לתוכנו אך איכותו ירודה ואינה מאפשרת להסתייע בו.

לא נעלם מעייני ניסיונה להתחמק מלאשר, כי מחקת סרטונים ממכשיר הטלפון (פרו', עמ' 14, עמ' 18) אך הוא איננו מעיב על אמינות ליבת גרסתה. עם זאת, לא מצאתי להרשיע הנאשם בעבירה של גרימת היזק, משמדובר בשתי כוסות וחוברות בשווי נמוך ובכובע שהושלך אך הוחזר למתלוננת, עוד לא הובהרה דיה טענת השלכת הגולה לעבר המתלוננת, ועל כן לא ארשיעו גם במעשה זה. באשר לאישום השני, לאחר עיון בתמונות ת/3, לא הצלחתי להבחין בחבלה, שאינה אדמומית חולפת, על כן יורשע בעבירת תקיפה בלבד.

14. תמיכה משמעותית לעדות המתלוננת, מצאתי בעדות הוריה, בעיקר אמה, העדים עשו עליי רושם אמין וכן, ניכר שנזהרו בכבודו של הנאשם, אב נכדם וגילו רגישות רבה כלפיו. האב, רופא במקצועו, מנהל מוסד לשיקום גריאטרי, סיפר שבתם מנהלת אורח חיים דתי אדוק, אינה נוהגת לשתפו בפתיחות אך הקשר ביניהם חם מאד. האב הוסיף, כי הבחין שהקשר בין בתו לנאשם אינו טוב, ובני הזוג לא התארחו בביתם בשבת. גם כאשר היה מביא לביתם אוכל לשבת, לא פגש בנאשם ולא היה לו קשר עמו. עוד סיפר, שבאחד מימי שישי שהגיע לביתם להביא מצרכים לשבת, הבחין שחדרו של הילד הפוך, ובתו, סיפרה לו שהנאשם גם משליך חפצים מהחלון ושובר כוסות (שם, עמ' 40). האב המשיך וסיפר, כי בתו חששה מהנאשם, הוא "היה אלים כלפיה. הכי גרוע היה לפני שחנק אותה והפיל אותה על הרצפה. בשבת האחרונה סיפרה שלא היה רגוע, במצב שהפחיד אותה מאד. לפני שהלכה לישון היא זוכרת, שבא אליה למיטה, היכה אותה באגרופים. אמרה שכואב לה, תפסיק, אבל הוא המשיך. הוא גם נשך אותה" (פרו', עמ' 39). בחקירתו הנגדית, הסביר כי המתלוננת סיפרה לו את שארע באיחור, לאחר שעברה טיפול במחלקת הרווחה, וכי, בהמשך לבקשתה, לא היו מעורבים בהליך הגירושין. העד אישר שהבחין בסימן נשיכה על נכדו, ודחה טענת הסניגור כי בתו אלימה (פרו', עמ' 43, ש' 10).

אם המתלוננת, העובדת כמרפאה בעיסוק, סיפרה כי התרשמותה מהנאשם הייתה חיובית אך הוא אינו שולט בכעסיו ופגע בבתה. העדה הוסיפה, כי בתה הגיעה לביתם במוצאי שבת, בשעת ערב מאוחרת, כשפתחה לה את הדלת "ידעתי שזו י' אך לא הכרתי אותה. היא הייתה נראית ממש.. שאלתי "מה קרה?" היא אמרה "קיבלתי אגרופים בבטן". אמרתי מה? היא הסבירה לי שהוא גם סטר לילד, לקח את הילד וטלטל אותו על התנור, הוא רצה לנעול אותה. ראו שהיא מבוהלת ובורחת. זה היה קשה" (פרו', עמ' 44). בהמשך שיתפה אותה באירוע החניקה. עוד למדה מבתה, שהנאשם מתייחס אליה בחוסר הערכה והתרשמה שהקשר ביניהם לא היה טוב מתחילתו אך לא תארה שהתדרדר עד אלימות פיזית. בחקירתה הנגדית הוסיפה, שבתה סיפרה לה שהנאשם השליך כוסות. האם הוסיפה שבתה סיפרה לה על חלק ממעשי הנאשם, מיד עם הגיעה לביתם (פרו', עמ' 46, ש' 13).



עדויות ההורים מחזקות את אמינות גרסת המתלוננת במספר מישורים: ביחס לגרסת אירועי כתב האישום, בתיאור טיב הקשר בינה לבין הנאשם וחוסר הכבוד שהפגין כלפיה וכלפי משפחתה (אני דוחה טענת ההגנה, כי אין מקום ליתן להתרשמותם בעניין זה, המבוססת על התרשמות בלתי אמצעית, משקל), ובאשר לאופייה הסגור וחוסר רצונה לשתפם בשאירע לה ולהודות בכישלון נישואיה.

15. הנאשם בן 29, בעל תואר בחשבונאות, סיפר כי שהמתלוננת עשתה לו את המוות, העלימה כספים, הסתירה ממנו מידע, הפסיקה לעבוד וחיוו היו באותם שנים "גיהנום" (פרו, עמ' 60). על כן החליט להתגרש ולהתחיל פרק ב' בחייו. הנאשם נחקר במשטרה שלוש פעמים: ת/1, מיום 16.6.19, שם הכחיש שנקט באלימות כלפי המתלוננת ובנם. באשר לאישום הראשון, סיפר שרצה לצאת עם בנם לקנות ממתקים, אך המתלוננת סירבה, חטפה לו את מכשיר הטלפון ודחפה אותו. בערב שבת נפלה כוס והמתלוננת תיעדה זאת. במוצאי שבת, חששה שייקח את בנו לבית הוריו בירושלים, לכן עזבה ביחד אתו לבית הוריה (ראה גם ת/2, מש' 19 ואילך). הנאשם אישר שהשליך את חוברות בנו מהחלון "כי זה מצחיק" וכי המתלוננת הצדיקה מעשיו. באשר לטלטול הילד מעל התנור, הסביר כי המתלוננת ניסתה להוציא אותו מידי ויכול שכתוצאה מכך, נדחף הילד לעבר התנור (ש' 80). באשר לאירוע הנוסף, מאשר קיומו של המכתב ואת אי הסכמתה לתוכנו, לדבריו **"היא חטפה ממני את הדף ואת העיפרון ולקחה לי הפלאפון, היא טרקה את הדלתות והיא באה ודחפה אותי ורצה לשירותים ומחקה לי את הסרטונים ומה שהיה בגלריה אחרי זה היא התנצלה ואמרה שלא תרביץ לי והיא מצטערת וגם הביאה לי משחה לפציעה שהיא נשכה אותי ביד. אני לא הרמתי עליה שום יד"**. בסוף חקירתו, הוסיף שלפני שנתיים שלוש המתלוננת סטרה לו ולאחר מכן, התנצלה. בחקירתו ת/2, מיום 29.7.19, הרחיב באשר לסטירה שסטרה לו המתלוננת לפני כשלוש שנים. עוד טען, שחטפה לו את מכשיר הטלפון ונשכה אותו שתי נשיכות בידו. הנאשם מסר לחוקר תמונות ומסמכים. בחקירתו האחרונה, ת/3, מיום 27.8.19, עומת עם דיסק ת/3, ותמונות ת/4, וטען שהכל מביים ומומצא.

16. **בעדותו** חזר והכחיש את המיוחס לו. באשר לאירועי האישום הראשון, סיפר, כי הגיע הביתה חולה, ביום שישי בבוקר ביקש לצאת לקנות ממתקים עם הבן, המתלוננת התנגדה, דחפה אותו, התנפלה עליו, וכשצילם אותה באמצעות מכשיר הטלפון, השליכה אותו לרצפה. לאחר מכן, לשם משחק, השליך את חוברות הילד מחוץ לחלון. לאחר שעה לערך, החל להתארגן לשבת, לקח שתי כוסות שתייה מזכוכית והן נפלו ונשברו. הנאשם הכחיש שנטל את כובע המתלוננת מראשה, וטוען כי היה יותר סמרטוט מכובע, הילד השליכו אל מחוץ לחלון וצחק. במוצאי שבת התארגן כדי לצאת לירושלים, המתלוננת הוציאה ממנו בכח את בנם, ובהמשך דחפה אותו בלובי הבניין, עד שהחליט לוותר והיא עזבה.

באשר לאירועי האישום השני, אישר את תחילתו של האירוע, הוויכוח על המכתב שכתב, נטילת הטלפון מידי ורדיפתו אחריה, ואת אחריתו, נשיכתו ע"י המתלוננת אך לגרסתו, כדי להתחמק ממנו, המתלוננת ננעלה בחדר השירותים, נכנסה לכל התכתובות שלו במכשיר הטלפון ומחקה את חלקן, אך היא ננעלה בחדר השירותים ונכנסה לכל התכתובות שלו, ומחקה את חלקן, **"אחרי כמה זמן היא פתחה את הדלת,**



אני נכנסתי, היא דחפה אותי, זה מאד צפוף. היא דחפה אותי לקיר, הפלפון נפל, אני באתי להרים אותו, היא נשכה אותי ביד ימין פעמיים, שתי נשיכות חזקות, היא הייתה בהלם שהיא נשכה אותי כזה עמוק" (פרו', עמ' 54, ש' 17-21).

גרסת הנאשם, בחקירותיו ובעדותו, לפיה לא עשה דבר, מתפתלת, מיתממת ואינה משכנעת. ניתן היה לחוש בעדותו, כי אינו מגלה כל אמפתיה למתלוננת ומזלזל בה. גם כשנשאל בחקירתו הנגדית ועל ידי בית המשפט האם כעס על המתלוננת או ביצע לפחות חלק ממעשיו מחמת כעס, השיב בשלילה. את שתי הכוסות, כל אחת נטל בנפרד, שבר בטעות, את החוברת של בנו השליך לשם המשחק ובכובע של המתלוננת, שכנה בזלזול "סמרטוט", לא נגע.

באשר לסרטונים נ/4- הסרטון הרלוונטי אורכו כ-17 שניות (מיום 31.11.18 שעה 18:57), בסרטון נשמעת המתלוננת מלמלת מספר משפטים ובסופם את המילים "and it really hurts" ואת הנאשם משיב באנגלית "כן? איך זה כאב?", המתלוננת משיבה "משכת אותי בכח", מניחה יד על הירך, כשבשלב זה נראה שלקחה מהנאשם את הטלפון. המתלוננת אישרה בעדותה, כי נטלה את הטלפון (פרו', עמ' 27) אך אי אפשר לנתק זאת ממכלול התרחשויות האירועים. הסרטון מתיישב עם גרסאות הצדדים ואינו מחליש מי מהן. גם מסרטון נ/3, שאורכו כ-10 שניות, עולה קושי להגיע למסקנות ברורות.

17. באשר לאי זימון הבורר מטעם בית הדין לעדות- מעורבותו של הבורר בהליך הגירושין והמידע שדווח לו, בעיקר ע"י הנאשם, מיד ובסמוך לקרות האירועים, עלתה מספר פעמים במהלך עדות בני הזוג, בעיקר במענה לשאלות ב"כ הנאשם. מדבריהם, בעיקר עדות הנאשם, ניתן היה ללמוד, כי הבורר מחזיק במידע רב ורלוונטי, גם בהקשר לאירועי כתב האישום. אינני סבורה, שיש לראות באי זימונו ע"י המאשימה לעדות, מחדל שנזקק לחובתה, כטענת ב"כ הנאשם. עם זאת, לא ברור מדוע בחר הנאשם שלא לזמנו לעדות מטעמו, ככל שאכן נכונים הדברים, הבורר קיבל עדכונים שוטפים מבני הזוג, בטלפון ובכתב (ראו נ/5), לרבות שיחות בינו לבין הנאשם במועד האישום הראשון, ועדותו, כך נטען, יכולה הייתה לסייע הגנתו ולהטות את הכף לטובתו. חזקה היא כי ההגנה לא הייתה נמנעת מלהביא ראיה, שהיא לטובתה, ועשויה לתרום לגילוי האמת, ניתן להסיק, איפוא, שחששה שדבריו עשויים לפעול דווקא לחיזוק ראיות התביעה, ולמצער, שלא לסייע לנאשם.

18. טענה מרכזית נוספת שנטענה ע"י הגנה, כבר בתחילת ההליך נגעה להתייחסות מפלה מצד המשטרה לחקירת תלונות הנאשם על אלימות כלפיו מצד המתלוננת. עוד נטען, שחקרי המשטרה סירבו לקבל תלונתו ורק לאחר התערבות בא כוחו (נ/6), נגבתה ממנו עדות ת/3, שבה הציג מסמכים שונים המחזקים גרסתו (נ/2, נ/5) וכן, שהמתלוננת לא נחקרה כלל בחשד לחטיפת הטלפון מידי הנאשם ומחיקת סרטונים ותמונות שנשמרו בו. עיינתי בטיעוני הצדדים, מקובלים עליי הסברי המאשימה, כי, לאחר בחינה, מצאו את גרסת המתלוננת, המחוזקת בעדות הוריה, כעדיפה ראייתית. באשר לאירוע הסטירה, המתלוננת הסבירה שמדובר באירוע ישן, ובנגיעה בכתפו של



הנאשם, על רקע סגירתו את דלת החדר על ידו של בנם (פרו', עמ' 66). אין חולק שמדובר באירוע שארע כשלוש שנים עובר למועד התלונה, כזכור הנאשם לא ניגש להתלונן עליו בסמוך למועדו אלא בחר להתייחס אליו בעיקר כדי לחזק טענתו, כי המתלוננת היא האלימה מביניהם. לכך אוסיף, שלא היה מקום, מלכתחילה לחקור את המתלוננת בחשד למשיכת הטלפון ומחיקת חומרים ממנו, כשאין חולק שמדובר בטלפון משותף ובאירוע שולי. מטעמים אלו, אינני סבורה שהמשטרה והמאשימה נהגו כלפי הנאשם ביחס מפלה ובלתי מוצדק. האבחנה שערכו בין החשדות שיוחסו לנאשם, טיבם וחומרתם לבין טיב המעשים שבגינם התלונן, מועדם והרקע לתלונה, נכונה ועניינית. כמובן, שדעתי הייתה אחרת, לו היה מדובר בחשדות הדומים בטיבם ובתשתית ראייתית זהה בעוצמתה.

19. נוכח מכלול הטעמים שפורטו, מצאתי להרשיע את הנאשם בגין המעשים המיוחסים לו באישום הראשון, בעבירה של תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק ולזכותו מביצוע עבירת תקיפה נוספת ועבירה של היזק במזיד. באשר לאישום השני- אני מזכה את הנאשם מעברה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה לפי סעיף 382(ג) לחוק וחלף כך, מרשיעה אותו בעבירה של תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק.

סוף דבר, הנאשם מורשע בשתי עבירות של תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק.

בהמשך לבקשת ב"כ הנאשם, המזכירות תמציא עותק מהכרעת הדין לצדדים.

נקבע לדין טיעונים לעונש ליום 5.5.21 שעה 14:00.

ניתנה היום, כ"ט ניסן תשפ"א, 11 אפריל 2021, במעמד הצדדים